NEDERLANDS

TOESTAND

ONTDEKT EN VOORGEDRAGEN

AAN ALLE WELMENENDE

NEDERLANDERS.

NEDERLANDS

TOESTAND

ONTDEKT EN VOORGEDRAGEN

AAN ALLE WELMENENDE

NEDERLANDERS.

BRUSSEL heeft dan moeten bukken,
Voor de Franſe ach wat ſtukken!
Daar de bloem van Neêrlands magt,
Was zoo kort nog in gebragt.
Gaaft gy die ter ſlagting over,
Schelmen die hoe langs hoe groover;
Waakt voor ons Gemeene Beſt,
Als de woede eener Peſt:
En dan wil men ons nog zeggen,
Dat de ſchult alleen zou leggen,
By de Troepen van den Staat,
Het ſchort daar niet, maar by den Raad.

Want wat kan het vegten baaten,
Zoo lang als de Hooge Staaten;
Zyn verdeelt, geſcheurd, ô ſchand,
Tot ruïne van het Land.
Daar zynder die het beſteeken,
Die de Raads-Beſluiten breeken;
Dat der Patriotten drift,
Word gedwarsboomt en geſift.
Burgers, opent al hun daaden,
Uitgekreeten en verraaden;
Wat niet draaft op 't Franſe ſpoor,
Kreigt in 't minſte geen gehoor.
Brengt men in de Raads-Beſluiten,
Iets Geheims ſtraks is daar buiten
Vrankryk, word ook aangediend,
Wie daar Vyand is of Vriend.
Zoo is 't maklyk Steên te winnen,
Als men buiten en van binnen
Schelmen heeft die ſteeds verſtand,
Houden met den Dwingeland.
Vrankryks Vloekgoud zal wel heelen,
Dat zy met malkand'ren deelen;
Neêrlands Schip mag vry vergaan,
En aan duizend ſtukken ſlaan.

Vaar dan wel, ô Ed'len Vryheid,
Zuiv'ren Godsdienſt, 's Vaders blyheid,
Met veel Helden Bloed gekogt,
En hier op den Troon gebrogt.
Heeft men niet in Albaas dagen,
Minder laſten moeten dragen;
En daar is door 't Wits geſlagt,
Minder ſchuld op 't Land gebragt.
Nu heeft men een Vry-Gemeente,
Uitgemergelt tot 't gebeente,
En in zoo een lange Vredens tyd,
Veel meer laſten op geleid;
Maar ik kan 't niet langer dulden,
't Land krield weg van ſchuld op ſchulden!
Vraagt gy waar komt dat van daan,
Dat wy zoo te gronde gaan?
Ik zeg om dat tot ſmart der Vroomen,
Zoo veel dieven zyn gekomen;
In 't beſtuur van Stad en Staat,
Dat is de reeden dat 't t'onder gaat.
Maar gy waare Vryheids Vaders,
Steld u tegens die Verraders;
Of ons Lieve Vaderland,
Raakt wel haaſt in Franſe hand.

Nu nu kunnen wy 't nog weeren,
Als wy maar eendragtig keeren;
Al 't gebroedſel uit den Raad,
Dat ſteeds Franſe gangen gaat.
Komt laat ons maar 't werk beginne,
Haale maar ORANJE binne;
Zoo word Neêrland maar geret,
Vryheid op haar Troon geſet.
Hebben zyn doorluchte Ouders,
Niet het juk van onze ſchouders
Afgeligt, toen 't Spaans geweld,
Ons aan Boeijens had gekneld!
Ja daar hebben zyne Vaders,
Zoo lang bloed was in hun aders;
Zig voor 't algemeen belang,
Opgeoffert; ziet zyn rang?
Ernſtig na by *van den Zanden*,
Daar ziet gy hoe deeze Landen;
Door dees Prinſe goed beſtuur,
Zyn gered ter goeder uur.
Of doet Vrankryks Oorlogs magten,
Neêrlands moet zoo ſnoo verkragten;
Alles wat voor handen kwam,
Zetten in een vuur en vlam.

Neêrland ik moet u zelve vraagen,
Zyn der wel vervloekter plaagen,
Door een wreed Barbaar gepleegt,
Die by u zoo ſwaar niet weegt.
Zag men ooit vervloekter Honden,
't Heugd de Bodegraafſe gronden;
En het wêerloos Swammerdam,
Daar het zelfde noodlot kwam.
Ja men moet van ſchrik beſwyken,
Als men leeſt in 's Lands Kronyken;
Hoe het Schrikdier heeft gewoed,
Aan zoo veel onnoſel Bloed.
Eertyds had men in de Schoolen,
Dat de jeugd was aan bevoolen;
Tot hun onderwys een Boek,
Maar helaas! het is nu zoek.
Roep, ja roep het weder binne,
't Is een Spiegel daar de zinne;
Van de jeugd word aan getoont,
Wat in Franſe harte woont?
Daar vind gy ook in beſchreven,
Wat Prins WILLEM heeft bedreven;
Hoe hy 't wêerloos Vaderland,
Rukte uit des Bloedhonds hand.

Trekt, ja trekt de ſchil van de oogen,
Neêrlands volk te ſnoo bedroogen;
En te jammerlyk Verrâan,
Of ons Vryheid zal vergaan.
Ik roep tot hulp de goede Staaten,
Dat ze ons nimmermeer verlaaten;
En gy Schelmen wykt van 't ligt,
Of keert weder tot u pligt.
Laat ORANJE ook mee Regeeren,
Want dat wy het zoo begeeren;
Neêrland dan weer adem haalt,
En den Franſe hoogmoed daalt.

TE VLISSINGE,
By HARMANUS ORANJE,
en in de voornaamſte Steeden.